

även en skogsförvaltare kan skjuta bom, om han vill — springer ni efter men låtsar snava och vricka er fot. Efter en stund linkar ni emot hemmet och lämnar mig åt mitt öde. Ett sådant förfarande skall ingiva banditen förtroende för mig. Han skall i mig se en förföljd kamrat, och därmed är min avsikt vunnen.

— Men, invände skogsförvaltaren, ni inlåter er därmed på ett mycket farligt företag.

— Kanske, men jag har varit i större fara än så, och ändå kommit lyckligt undan. I alla händelser tror jag att jag på detta sätt lättast skall finna lösningen på den gåta jag söker.

Skogsförvaltaren, som hade en snabb uppfattning, var genast inne i saken och nickade bifall. Därmed sattes spelet i gång. Alf Grane tog ett jättesprång åt sidan och ilade därefter, snabb som en hjort, i riktning emot rishögen. Ett skott small, men det hindrade inte farten. Hr Mörcke satte efter, men snavade över en trädrot och föll. Då han svärande reste sig såg man på haltningen att han vrickat foten. Efter en stund begav han sig linkande på hemväg, undrande i sitt sinne huru detektivens djärva företag skulle avlöpa.

Då Alf Grane tog ett språng över rishögen föll han så gott som mitt i famnen på en karl med gråsprängt helskägg och en verklig bovfysionomi för resten. Han förstod genast att det var »Kniven». Nu gällde det att vara inne i sin roll.

— Blev du pepprad, kamrat, frågade Kniven. Alf Grane tog ordet »kamrat» som ett gott tecken för framgången av sin plan.